

Họ và tên: Vũ Hà Linh

Lớp: 7A1... Trường: THCS Chu Văn An - Long Biên

Đề bài:

Biểu cảm về người thân

Bài làm

"Me" - tiếng gọi khi ta lộp bộp và những lời nói dịu yêu thương sẽ dễ dàng được thốt ra khi ta tập nói. Nhưng đã bao lâu rồi bạn chưa nói "Yêu mẹ", đã bao lâu rồi bạn chưa tặng mẹ một món quà? Suốt mười hai năm qua, tôi đã e dè, nhút nhát trong việc thể hiện tình cảm. Để giờ đây, mẹ ngày càng bận bịu với công việc khiến tôi hơi hậm hực vì cũng tôi thương mẹ lắm!

Mẹ tôi là người phụ nữ đã đến độ tuổi tứ tuần. Mẹ đi, cái dáng thấp bé mà duyên dáng, bước nhanh mà không vội, bước đều mà thư thái. Gương mặt mẹ hình trái xoan với đôi mắt sáng trưng như cửa sổ tâm hồn. Lúc nào cũng nhìn tôi đầy trù mến, yêu thương. Hồi còn nhỏ, tôi thích nhất là những hôm mẹ gội đầu. Tóc mẹ đen dài, sưng nước và thơm mùi lá bưởi. Mẹ vuốt tóc ra sau, duyên dáng rung tóc xoay tròn vẩy nước. Nước bắn ra từ tóc mẹ như mưa, thơm phức và dịu ngọt. Bên cạnh đó là chiếc mũ cau dọc dừa rất hợp với khuôn mặt và đôi môi rạng rỡ lúc nào cũng mỉm cười. Mẹ cười nhiều, dịu dàng và thuần khiết. Thời gian trôi qua trôi qua nhanh chóng mà không chờ ai, không đợi bất kỳ điều gì. Tôi không thích thời gian vì nó trôi qua để lại những nếp nhăn trên vầng trán mẹ. Làn da của mẹ không còn trắng trẻo, mịn màng như trước nữa, cũng chỉ vì "dãi nắng dầm sương" lo cho anh em tôi ăn học thành tài.

Ôi! Tôi yêu biết mấy đôi bàn tay mẹ! Mọi người nói tay mẹ nứt nẻ, sần sùi, tôi nói tay mẹ đẹp nhất, ấm áp nhất. Đối với tôi, mẹ lúc nào cũng đẹp.

Có lần tôi hỏi mẹ: "Li sao mẹ lại quyết định từ bỏ thanh xuân ngàn người và từ bỏ để lập gia đình sớm?" Mẹ xoa đầu tôi và mỉm cười: "Li mẹ biết trong tương lai mẹ sẽ gặp được con." Một đứa trẻ mới lên năm khi nghe những lời ngọt ngào thì vui sướng vô cùng dù hôn hôn tròn mắt mà mẹ dành cho tôi đã truyền hơi ấm lên lời đến trái tim tôi suốt mười hai năm qua, nó vẫn ấm áp như vậy.

Thu sang khác cũng giống cơn mưa, mỗi chiếc lá rụng rơi mang theo bầu tâm hồn thấm đẫm kín của đời lá mong manh, có hơi chong vánh có khi đây năm tu, nước tiếc thời lá còn xanh! Đã có hết bao mùa xuân trôi qua, ta đâu còn thơ dại, lòng kết, người thân của ta cũng già dần theo năm tháng. Ôi, mùa cây thay lá! Đốt giặc, tôi giật mình nhớ mẹ, tự hỏi mình đã báo hiếu cho mẹ ngày nào hay chưa? Ngay sinh nhật tôi, hay những ngày lễ đặc biệt tôi đều nhận được những món quà từ mẹ. Thôn tôi, ngay cả ngày lễ Tết lớn bé hiếu cũng chẳng từng cho mẹ nổi một món quà. Phải chăng nhịp sống xô bồ đã khiến ta quên đi gia đình và những người thân yêu?

"Trong các nghề thì nghề dạy học là nghề cao quý nhất." Đúng vậy tôi cũng có một người mẹ như thế. Tôi rất tự hào khi có mẹ là giáo viên. Mẹ có một niềm đam mê mãnh liệt với nghề giáo, bất chấp gian nan, vất vả để đạt được kết quả. Mẹ cũng chính là cô giáo đầu tiên mang cuộc đời tôi. Tuổi thơ, tôi đã từng rất sợ học văn, cứ đến giờ văn là y rằng cơn buồn ngủ, mệt nhọc trong tôi lại kéo đến. Nhưng nhờ có mẹ, kiên nhẫn mà tôi đã tiến bộ hơn, dần dần thích thú với việc học văn. Tôi thật sự biết ơn mẹ! Mặc dù công việc luôn bận bịu, vất vả là thế nhưng mẹ vẫn quý giá dành thời gian cho gia đình, hướng dẫn tôi làm bài tập về nhà. Mẹ giống như siêu nhân vậy, ban ngày mẹ đến trường dạy học, về nhà là làm bữa trưa để cả nhà cùng sum vầy, ăn bữa cơm gia đình quý giá. Ban đêm mẹ lại thức khuya làm việc, soạn giáo án,

Những vết dãi mồ hôi, chân chim dần xuất hiện trên
khoe má mẹ. Tôi thương mẹ lắm. Những ký ức về ngày thi
cứ khi nhớ liền về. Bỏ mẹ quên quên làm việc mà bữa cơm cứ
thiếu nước sốt sần. Đã bao lần mẹ hỏi "Thương con?" Thì vì bất
lực?... Cứ cứ về rồi lại lang lê đi qua

Mẹ là người vui vẻ, hòa đồng, vui vẻ, dễ gần, đối xử với mọi
người xung quanh rất tốt. Những khi làm việc thì vô cùng nghiêm
túc, đặc biệt là trong việc giáo dục con. Tôi học được rất nhiều điều từ
mẹ. Từ những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống: nấu cơm, rửa bát, quét
nhà,... đến những bài học đời nhân xử thế, cách đứng dậy sau mỗi
sai lầm. Mẹ tuyệt vời là thế nhưng vẫn có lúc tôi làm mẹ buồn.
Chuyện là thế này

"Tôi nhớ như in cái ngày ấy, khi đi học về tôi bắt quả tang
mẹ đang đọc trộm nhật ký của tôi. Tôi tức giận đến tước má mẹ,
kiết lộn: "Coi sao mẹ đọc trộm nhật ký của con?" Mẹ không được dịp
mẹ nạt lớn: "Coi sao không? Hay là con có điều gì giấu mẹ, không
muốn cho mẹ biết?" Tôi chạy thẳng vào phòng, đóng sầm cửa,
ngồi xuống khóc nức, chẳng may may tôi mẹ đang đứng ngoài. Thời
nhỏ, mẹ rất ít khi mắng là trên ở đâu có khóc. Mẹ bảo là nói đau
máu, nói những lời không nên nói mẹ cũng thấy đau, lời nói làm
đau hơn, sâu hơn bất cứ thứ gì. Điều kỳ lạ là chưa bao giờ thấy mẹ
khóc thành tiếng, chỉ thấy là chảy từ khoe mắt hay thấy
mẹ run rẩy quay đi. Tôi chẳng biết làm gì, bất lực và tuyệt
vọng lang thang hôm sau, thì thấy có lỗi nên tôi đã dậy sớm hơn
mọi ngày, chuẩn bị bữa sáng và mời mẹ ăn. Mẹ xoa đầu và
thả lỏng cho tôi. Thì mẹ niềm tuy chỉ có vậy nhưng tình yêu mẹ
dành cho tôi là vô & lời lớn, vô điều kiện

Mẹ là món quà quý giá nhất mà tạo hóa ban tặng cho
tôi. Tôi yêu mẹ, yêu những nếp nhăn trên vầng trán cao
của mẹ, yêu cả những sợi tóc bạc mẹ giấu dưới

mái đầu. Bởi chàng thể' lốt ta' được tình yêu dành
cho mẹ bằng những lời lẽ mi' miều, cũng chàng thể' cảm
nhân hết vẻ đẹp của mẹ qua từng câu chữ. Tôi sẽ cố gắng học
tập thật tốt, cố gắng hết mực vì gia đình, vì bản thân và vì
câu nói " Con yêu mẹ! "